

NAJVĚČŠIA HRA

17+

JENNIFER LYNN BARNES

JENNIFER LYNN BARNES

NAJVÄČŠIA HRA

Štyria bratia
Zvítazí len jeden

Preložila Andrea Vargovčíková

Jennifer Lynn Barnes
THE GRANDEST GAME

Copyright © 2024 by Jennifer Lynn Barnes
Translation © 2026 by Andrea Vargovčíková
Cover design © Katt Phatt Studio
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

Preklad z anglického originálu The Grandest Game
(Little, Brown and Company is a division of Hachette
Book Group, New York, 2024) Andrea Vargovčíková
Redakčná úprava Vlasta Greschová
Jazyková korektúra Nikola Kubaliaková
Úprava obálky podľa originálu Augustín Putera
Technická redaktorka Helena Oleňová
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. - YOLi, Bratislava
v roku 2026 ako svoju 2 645. publikáciu v elektronickej podobe.
Prvé vydanie
Sadzba a zalomenie do strán MH creative studio, s. r. o., Bratislava

IKAR, a.s.
Miletičova 23
821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0617-1

Venujem Rose.

PROLÓG

PRED ROKOM

Za moc sa platí. Vždy. Jediná otázka je, aká vysoká je tá cena – a kto ju zaplatí. Kto iný by to vedel lepšie než Rohan? A vedel i to, že nemá zmysel zbytočne sa tým zaoberať. Čo je také strašné na kvapke preliatej krvi alebo na občas zlomenom srdci či prste medzi kamarátmi?

Niežeby mal Rohan nejakých kamarátov.

„Spýtaj sa ma, prečo si tu.“ Majiteľov hlas preťal ticho ako meč.

Majiteľ klubu Devil's Mercy bol stelesnením moci a Rohana vychovával ako syna – ako machiavelistického, amorálneho, užitočného syna. Už ako dieťa Rohan v tomto skrytom podzemnom paláci pochopil, že menou sú vedomosti a nevšímavosť sa považuje za slabosť.

Vedel, že sa nemá na nič pýtať.

A tak iba nahodil zlomyseľný úsmev, rovnakú zbraň vo svojom arzenáli ako nôž alebo tajomstvá, ktoré zhromažďoval. „Pýtajú sa iba tí, ktorí sa nevedia dostať k odpovediam inak.“

„A v tom si ty majster, však?“ podotkol majiteľ.

„V pozorovaní, manipulácii, schopnosti ostať neviditeľný alebo ovládnuť miestnosť.“

„A takisto je na mňa dobrý pohľad.“ Rohan rozohral nebezpečnú hru. Bol to však jediný druh hry, ktorý kedy hral.

„Ak sa nepýtaš,“ majiteľ zovrel v dlani rukoväť svojej zdobenej palice, „tak mi povedz, prečo som si ťa zavolať.“

A bolo to tu. Rohan si tým bol istý. „Kvôli dedičstvu.“

Zvonka sa Devil's Mercy javil ako luxusný hráčsky klub, tajný a známy iba jeho členom, nesmierne bohatým a vplyvným aristokratom. V skutočnosti však predstavoval oveľa viac. Historický odkaz. Skrytú silu. Miesto, kde sa uzatvárali dohody a pečatili osudy.

„Tak,“ potvrdil majiteľ. „Potrebujem dediča. Zostávajú mi dva roky života, možno tri. Tridsiateho prvého decembra budúci rok odovzdám korunu.“

Iný človek by sa zameral na vyhliadku na smrť, nie však Rohan. Počas dvesto rokov sa vedenie klubu zmenilo iba štyri razy. Dedič bol vždy mladý a dedičstvo získal doživotne.

Toto bol odjakživa Rohanov cieľ. „Nie som vaša jediná možnosť.“

„Prečo by si bol?“ Z majiteľových úst to nevyznelo ako rečnícka otázka. *Obháj sa, chlapče.*

Poznám tento klub do posledného centimetra, pomyslel si Rohan. Každý tieň, každý úskok. Poznajú ma aj členovia. Vedia, že mi nemajú skrížiť cestu. O mojich schopnostiach si už hovoril – minimálne o tých prijateľných.

Nahlas však zvolil inú taktiku. „Obaja vieme, že som darebák na pohľadanie.“

„Si všetkým, čo som z teba urobil. No niektoré veci musí človek vyhrať.“

„Som pripravený.“ Rohan sa cítil presne tak ako vždy, keď mal vstúpiť do ringu, vedel, že bez bolesti to nepôjde – nesmie.

„Ešte prejdime ku kúpe,“ prešiel majiteľ rovno k veci. „Na to, aby si mohol prevziať kontrolu nad Mercy, musíš najprv vyplatiť svoj podiel. Desať miliónov libier postačí.“

Rohan si v mysli automaticky vytýčil cestu ku korune. Samotný fakt, že vôbec vidí možnosti, naštartoval jeho šiesty zmysel.

„V čom spočíva háčik?“

„Háčik, chlapče môj, je pre každého rovnaký – pre mňa, pre všetkých, ktorí prišli pred nami, až po prvého dediča majiteľa. Svoje bohatstvo nezískaš v útrobach Mercy ani tým, že využiješ nejakú páku, kým v ňom pracuješ. Nemôžeš vojsť do týchto siení, spomínať názov klubu ani žiadať alebo prijímať službu od jeho členov.“

Mimo útrob Mercy nemal Rohan nič – ani len priezvisko.

„Do dvadsiatich štyroch hodín opustíš Londýn a nevrátiš sa, kým si nebudeš mať za čo vyplatiť podiel.“

Desať miliónov libier. Toto nebola iba výzva. Toto bolo vyhnanstvo.

„Počas tvojej neprítomnosti,“ pokračoval majiteľ, „ťa ako faktóta zastúpi vojvodkyňa. Ak sa ti nepoda-

rí získať potrebnú sumu, mojou dedičkou sa stane ona.“

A bolo to tu – hra, stávky, vyhrážka.

„Choď,“ súril ho majiteľ a zastal mu cestu späť do jeho izieb. „Hneď.“

* * *

Rohan Londýn poznal. Orientoval sa v každej štvrti, vo vysokej aj nízkej spoločnosti, ako duch. Ibaže prvý raz od svojich piatich rokov nemal klub Mercy, do ktorého by sa mohol zakaždým vrátiť.

Hľadaj vstup. Hľadaj možnosť úniku. Hľadaj slabosť. Myslel mu trielila. Rozhodol sa ísť na pivo.

Pred zvolenou krčmou do seba dorážali dva psy. Menší, očividne sučka, vyzeral ako vlk. Prehrával. Vykročiť rovno do ich súboja zrejme nebol najmúdrejší nápad, no Rohana v tej chvíli rozum načas opustil.

Keď väčšieho psa poslal kadeľahšie, utrel si krv z predlaktia a klakol si pred sučku. Zavrčala. Usmial sa na ňu.

Dvere na krčme sa otvorili. Doliehal z nich hlas moderátora z televízora. „Práve sme sa dozvedeli, že každoročná Najväčšia hra, dlhá súťaž, ktorá poriadne potrápila hlavy účastníkov a ktorú navrhla a financovala dedička Hawthornovcov Avery Grambsová, sa údajne skončila. Víťaza sedemnástich miliónov dolárov môžu oznámiť v živom vysielaní už...“

Dvere sa zabuchli.

Rohan sa pozrel psovi do vlčích očí. „Každoročná,“ zamumlal. To znamenalo, že bude aj ďalšia hra. Bude mať rok na to, aby si zostavil plán. Rok, aby si

všetko zariadil. Našťastie, Avery Grambsová nikdy nebola členkou Devil's Mercy.

Ahoj, možnosť úniku. Rohan vstal. Chytil kľučku dverí a pozrel na psa. „Ideš?“ opýtal sa ho.

Majiteľ krčmy Rohana okamžite spoznal. „Čo to bude?“

Aj bez podpory Mercy zostávali človeku Rohanových schopností a povesti karta či dve, s ktorými mohol hrať. „Pre mňa pivo,“ povedal. „A pre ňu steak.“ Rohan zvlnil pery do úsmevu, vlastne skôr iba nadvihol kútik úst. „A odvoz mimo Londýna. Na dnes večer.“

1. KAPITOLA

LYRA

Sen sa začal kvetmi ako vždy. Keď Lyra uvidela v ruke kornúťovku, naplnila ju zvrátene príjemná hrôza. Pozrela si na druhú ruku – a na smutné pozostatky náhrdelníka z cukríkov. Zostali na ňom už iba tri.

Nie.

Sčasti si uvedomovala, že má devätnásť rokov, no v tom sne mala malé detské ruky. A nad ňou sa týčil veľký tieň.

A potom zaznel šepot: *„Toto má na svedomí Hawthorne.“*

Tieň – jej biologický otec – sa otočil a odišiel. Lyra mu nevidela do tváre. Počula kroky vystupujúce po schodoch.

Má zbraň. Lyra sa strhla zo sna, dych jej uviazol v hrudi, telo mala stuhnuté a hlavu... na stole. Keď precitla a znovu začala vnímať okolitý svet, spomenula si, že je na prednáške.

Ibaže poslucháreň už bola takmer prázdna.

„Do konca testu vám zostáva desať minút.“ Druhou a jedinou osobou v posluchárni bol päťdesiatnik v saku.

Testu? Lyra zaletela pohľadom k hodinám na stene. Len čo si uvedomila, koľko je hodín, panika razom ustúpila.

„V tomto bode akoby to však bolo nula minút,“ zamračil sa na ňu profesor. „Zvyšok triedy ho už dávno dokončil. Asi preto, lebo oni v noci zrejme nežúrovali.“

Jasné, pretože jediný dôvod, prečo dievča ako ja môže byť také unavené, že zaspí na prednáške, je ten, že žúruje. Vzbĺkol v nej hnev a vyhnal zvyšky hrôzy zo sna. Pozrela sa na test. Otázky s niekoľkými možnosťami.

„Uvidím, čo stihnem za desať minút.“ Vylovila pero z batoha a pustila sa do práce.

Predstavy väčšiny ľudí tvoria obrazy. U Lyry to boli iba slová, pojmy a pocity. Obrazy videla pred očami v jedinom prípade – v snoch. A keďže sa s obrazovými predstavami neunúvala, bola veľmi rýchla čitateľka. A ten, čo tvoril tento test, postupoval podľa predvídateľnej a povedomej schémy.

Na to, aby človek prišiel na správnu odpoveď, stačilo rozlíšiť vzťahy medzi možnosťami. Boli dve z nich protichodné? Líšila sa jedna z tých protichodných možností od ostatných iba nejakou drobnosťou? Alebo tu boli dve odpovede, ktoré zneli rovnako? Alebo sa jedna či viacero odpovedí javili ako správne, no správne neboli?

Toto je podstata testov s otázkami s viacerými možnosťami. Ak pochopíte ich princíp, nepotrebuje te takmer žiadne vedomosti.

Počas prvej minúty Lyra zodpovedala päť otázok.

Počas druhej štyri. Čím viac odpovedí vyplnila, tým hmatateľnejšia bola profesorova podráždenosť.

„Mrháte mojim časom,“ ponosoval sa. „Aj svojim.“

Kedysi by si Lyra takýto tón hneď pripustila k srdcu. No dnes iba čítala rýchlejšie. *Všímaj si princíp, všímaj si odpoveď.* Test dokončila minútu pred limitom a podala ho profesorovi. Keď sa na ňu pozrel, okamžite vedela, čo si o nej myslí – dievča, ktorého telo podľa niektorých kričí *párty* viac než *tanečnica*.

Niežeby ešte tancovala.

Vzala si batoh a zvrtila sa na odchod, no profesor ju zastavil. „Počkajte,“ zastavil ju stroho. „Hneď vám to ohodnotím.“ *Veď ja ti ukážem, toto zrejme v skutočnosti myslel.*

Pomaly sa k nemu otočila a za ten čas si stihla nasadiť na tvár masku nezaujatosti.

Po skontrolovaní prvých desiatich otázok označil za nesprávnu iba jednu. So stiahnutým obočím kontroloval ďalej a percentá jej rástli – a rástli.

„Deväťdesiatštyri.“ Zdvihol zrak od testu. „To nie je zlé.“

Ale... pomyslela si Lyra.

„Len si predstavte, čo by ste dokázali, keby ste sa trochu viac snažili.“

„Ako viete, či som sa snažila alebo nie?“ opýtala sa Lyra. Hovorila potichu, no dívala sa mu priamo do očí.

„Máte na sebe pyžamo, nečesali ste sa a väčšinu času určeného na test ste prespali.“ Z párty dievčaťa ju preklasifikoval na lenivca. „A ešte som vás na svojej prednáške nevidel,“ pokračoval prísne.

Lyra mykla plecami. „Zrejme preto, lebo na tento predmet nechodím.“

„Vy...“ zmlkol a civel na ňu. „Vy ste...“

„Nechodím na tento predmet,“ zopakovala Lyra. „Zaspala som na predchádzajúcej prednáške.“ Ani nečakala na odpoveď, otočila sa a kráčala uličkou k dverám. Robila dlhé kroky. Možno to pôsobilo ladne. Možno bola stále lадná.

„Ako ste mohli získať deväťdesiatštyri percent z predmetu, na ktorý ani nechodíte?“ zavolaľ za ňou.

Lyra nezastala a odpovedala mu stále otočená chrbtom k nemu. „Zostaviť test z chytákov sa nevypláca, ak osoba, ktorá ten test podstupuje, vie, ako chytáky hľadať.“

2. KAPITOLA

LYRA

V to popoludnie prišiel e-mail zo študijného oddelenia, v kópii odoslaný kancelárii kvestora, v predmete stálo: *Zápis pozastavený*. Ani to, že si ho prečítala tri razy, jeho obsah nezmenilo.

Keď si ho čítala štvrtý raz, zazvonil jej telefón. Si *u pohode*, pripomínala si, najmä zo zvyku. *Všetko je u pohode*.

Pripravila sa na najhoršie a prijala hovor. „Ahoj, mami.“

„Takže si ma pamätáš! A telefón ti funguje! Ani ťa neuniesol matematicky založený sériový vrah, aby si ťa pridal do svojej neuveriteľne zlovestnej rovnice!“

„Nová kniha?“ hádala Lyra. Jej mama bola totiž spisovateľka.

„Nová kniha! Ona má čísla radšej než ľudí. On je policajt, ktorý viac verí svojmu inštinktu než jej výpočtom. Neznášajú sa.“

„V dobrom zmysle?“

„Vo veľmi dobrom zmysle. A keď už hovoríme o silnej chémii a vzrastajúcom romantickom napätí... Ako sa máš?“

Lyra vystrúhala grimasu. „Táto zmena témy sa ti veľmi nepodarila, mami.“

„Odpovedz mi na otázku a nevyhýbaj sa jej! Cnie sa mi po dcére. Tvoj otec si myslí, že v prvý novembrový týždeň je priskoro na vianočnú výzdobu, tvoj brat má štyri roky a nemá absolútne žiadne pochopenie pre tmavú čokoládu, a ak chcem, aby si niekto so mnou pozrel romantickú komédiu, musím ho pripútať k stoličke sťahovacími páskami.“

Uplynulé tri roky robila Lyra všetko pre to, aby pôsobila normálne – bola tou Lyrou, ktorá zbožňuje Vianoce, čokoládu a romantické komédie. A každý deň ju tá pretváрка ničila čoraz viac.

Takto skončila na univerzite tisíce kilometrov od domova.

„No? Tak ako sa máš?“ Mama mala v úmysle vypytovať sa donekonečna.

Lyra jej ponúkla stručnú, trojslovnú odpoveď. „Nezadaná, malicherná, ozbrojená.“

Mama sa zasmiala. „To teda nie si.“

„Čo nie som? Malicherná a ozbrojená?“ opýtala sa Lyra. Slovo *nezadaná* radšej nezopakovala.

„Malicherná,“ odpovedala mama. „Si láskavá a štedrá duša, Lyra Catalina Kanová, a obe vieme, že zbraňou môže byť hocičo, ak si presvedčená, že tým môžeš niekoho zmrzačiť alebo zabiť.“

Ich rozhovor bol taký normálny, taký typický pre ne, že Lyra ho takmer nezniesla. „Mami? Dostala som e-mail zo študijného oddelenia.“

Ticho dopadlo ako tritisícročný strom.

„Je možné, že posledný šek od vydavateľa som

dostala neskôr," odvetila mama napokon. „A bol na nižšiu sumu, než som očakávala. No vyriešim to, zlatko. Všetko bude v pohode.“

Všetko je v pohode. To bola Lyrina veta už tri roky, odkedy začalo meno Hawthorne dominovať v správach a jej sa vrátili spomienky, ktoré z dobrého dôvodu vytesnila. Zvlášť jednu.

„Na školné zabudni, mami.“ Potrebovala ukončiť hovor. Tváriť sa normálne bolo na diaľku ľahšie, no aj to malo svoju cenu. „Môžem jeden semester vynechať, nájsť si prácu a na jeseň požiadať o pôžičku.“

„To neprichádza do úvahy.“ Ten hlas nepatril mame.

„Ahoj, oci.“

Keith Kane sa oženil s jej mamou, keď mala Lyra tri roky. Adoptoval ju ako päťročnú. Iného otca nepoznala. Kým sa jej nezačali tie sny, svojho biologického otca si nepamätala.

„S mamou to zvládneme, Lyra.“ Jeho tón nepripúšťal námietky.

Niekdajšia Lyra by sa o ne ani nepokúsila. „A ako?“ naliehala.

„Sú tu isté možnosti.“

Lyra už z tónu, ktorým vyslovil slovo *možnosti*, vedela, že o niečom uvažuje. „Mile’s End,“ povedal napokon. To nemohol myslieť vážne! Mile’s End bol viac než iba dom. Boli to štítové steny a hojdačka na prednej verande, les a potôčik a generácie Kanovcov, ktorí vyrývali svoje mená do kôry toho istého stromu.

V Mile's End Lyra vyrástla. Vyrezala svoje meno do stromu, keď mala deväť rokov. Jej mladší brat si zasľúžil to isté. *Nemôžu ho predať kvôli mne!*

„Už nejaký čas uvažujeme o tom, že by sme sa trochu uskromnili,“ povedal otec pokojne a vecne. „Údržba toho starého domu nás ruinuje. Ak Mile's End pustím, môžeme si zohnať domček v meste, zaplatiť ti školu a odkladať peniaze na vysokú aj pre tvojho brata. Je jeden developer...“

„Vždy je nejaký developer,“ skočila mu Lyra do reči. „A ty každého vždy pošleš kadeľahšie.“

Tentoraz mlčanie na oboch koncoch linky hovorilo samo za seba.

3. KAPITOLA

LYRA

Beh bolí. Možno práve preto ho mala tak rada. Stará Lyra beh neznášala. Teraz dokázala bežať dlho. Problém bol, že časom ju to začalo bolieť menej. Takže každý deň posúvala svoje hranice.

A posúvala.

A posúvala.

Rodičia a priatelia nechápali, keď sa pre beh vzdala tanca. Vydržala to až do novembra, keď bola v poslednom ročníku strednej školy. To bolo pred rokom, takmer na deň presne. Pretvarovala sa tak dlho, ako sa dalo. No ani ona nebola dosť dobrá herečka na to, aby sa hrala na tanečnicu.

Predtým.

Nezdalo sa jej správne, že celý jej život ovplyvnil istý sen. Jediná spomienka. Vedela, že jej biologický otec je mŕtvy – nie však to, že spáchal samovraždu, ani to, že bola pri tom. Tú traumu vytesnila tak dôkladne, až pre ňu prestala existovať. Jeden deň bola normálna, šťastná tínedžerka a na druhý deň – doslova zo dňa na deň – sa všetko zmenilo.

Nebola normálna. Nebola v pohode, nieto ešte šťastná.

Rodičia vedeli, že sa niečo zmenilo, no nevedeli čo. Zutekala na vzdialenú vysokú školu, no pozrite sa, kam ju to dostalo. Štipendium pokrylo len časť výdavkov. Rodičia tvrdili, že zvyšok školného, ktoré je pre študentov z iného štátu vyššie, nie je pre nich problém, no zjavne klamali. To pravdepodobne znamenalo, že Lyra až tak dobre nepredstierala, že sa nič nedeje, ako si myslela.

Keď bežala – bez ohľadu na to, ako dlho –, ustavične sa vracala k tomu istému záveru: *Musím vypadnúť zo školy*. Aspoň by tým získala nejaký čas a finančne by odbremenila rodičov. Odchod z vysokej školy by nemal byť až taký bolestivý. Počas tohto semestra si tam Lyra nenašla priateľov ani sa o to nepokúšala. Prednášky a semináre absolvovala ako taká akademická mátoha. Iba čo šliapala vodu.

Bolo to však lepšie než sa utopiť.

Zaťala zuby a pridala. Už predtým bežala tak rýchlo, že zrýchliť sa už hádam ani nedalo. No niekedy neostávalo nič iné, len zaťat zuby a pokračovať.

Keď zastala, sotva lapala dych. Trať sa jej rozmazávala pred očami. Zohla sa, zaprela sa rukami o kolená a naberala do pľúc kyslík. A nejaký debil sa práve vtedy rozhodol, že na ňu zapíska. Akoby sa zohla len kvôli nemu.

O chvíľu sa k nej dokotúlala futbalová lopta.

Lyra zdvihla zrak a zbadala hlúčik chalanov, ktorí čakali na jej reakciu. Chvíľu premýšľala, do akej skupiny zaradiť debilov.

Krdeľ?

Húf?

Nie, pomyslela si Lyra a zdvihla loptu. *Cirkus*. Ten cirkus debilov pravdepodobne nečakal, že im loptu kopne ponad hlavy rovno k bránke, no jej otec bol futbalový tréner na strednej škole, a keď sa jej telo raz niečo naučilo, už to nikdy nezabudlo.

„Vedľa!“ zakričal jeden chalan a zaškeril sa. Lopta trafila bránku, odrazila sa a vrazila tomu idiotovi, ktorý na ňu pískal, do zátylku.

„Kdeže!“ zvolala Lyra. „Trafila som.“

* * *

Odišť zo školy bol správny krok. Jediný možný krok. No keď sa Lyra pokúsila vyjsť po schodoch k študijnému oddeleniu, namiesto toho skončila na univerzitnej pošte.

Urobím to. Len potrebujem čas. Lyra mechanicky kráčala k svojej poštovej schránke. Nijakú poštu nečakala. Jednoducho oddaľovala to, čomu sa aj tak nedalo vyhnúť. Aj tak však otvorila schránku.

Bola v nej obálka z hrubého papiera. Bez spiatočnej adresy. Vybrala ju. Obálka bola ťažšia, než vyzerala. Nebola na nej ani poštová známka. Lyra stuhla. Túto obálku – nech v nej bolo čokoľvek – nedoručila pošta.

Obzrela sa ponad plece s náhlym pocitom, že ju niekto pozoruje. Potom roztrhla obálku. Vnútri boli dva predmety.

Prvým bol tenký hárok papiera, na ktorom bol tmavomodrým atramentom načmáraný odkaz. ZA-

SLÚŽIŠ SI TO. Počas toho, ako si ho čítala, sa jej papier začal drobiť v rukách. O chvíľu z neho zostal iba prach.

Veľmi dobre si uvedomovala, ako silno jej bije srdce – ako mocne jej naráža do hrudného koša. Vybrala z obálky druhú vec. Mala veľkosť zloženého listu, no len čo sa prstami dotkla jeho zlatého okraja, uvedomila si, že je z kovu – z veľmi tenkého kovu.

Do kovu boli vyryté dve slová a nejaký symbol. *Nie je to symbol*, uvedomila si okamžite. Bol to QR kód, ktorý bolo treba naskenovať. Len čo si prečítala tie slová, presne vedela, čo drží v ruke.

Bola to vstupenka, pozvánka, predvolanie. Slová vyryté nad QR kódom okamžite spoznala – tak ako by ich spoznal každý človek na svete, ktorý má prístup k akýmkoľvek médiám.

Najväčšia hra.